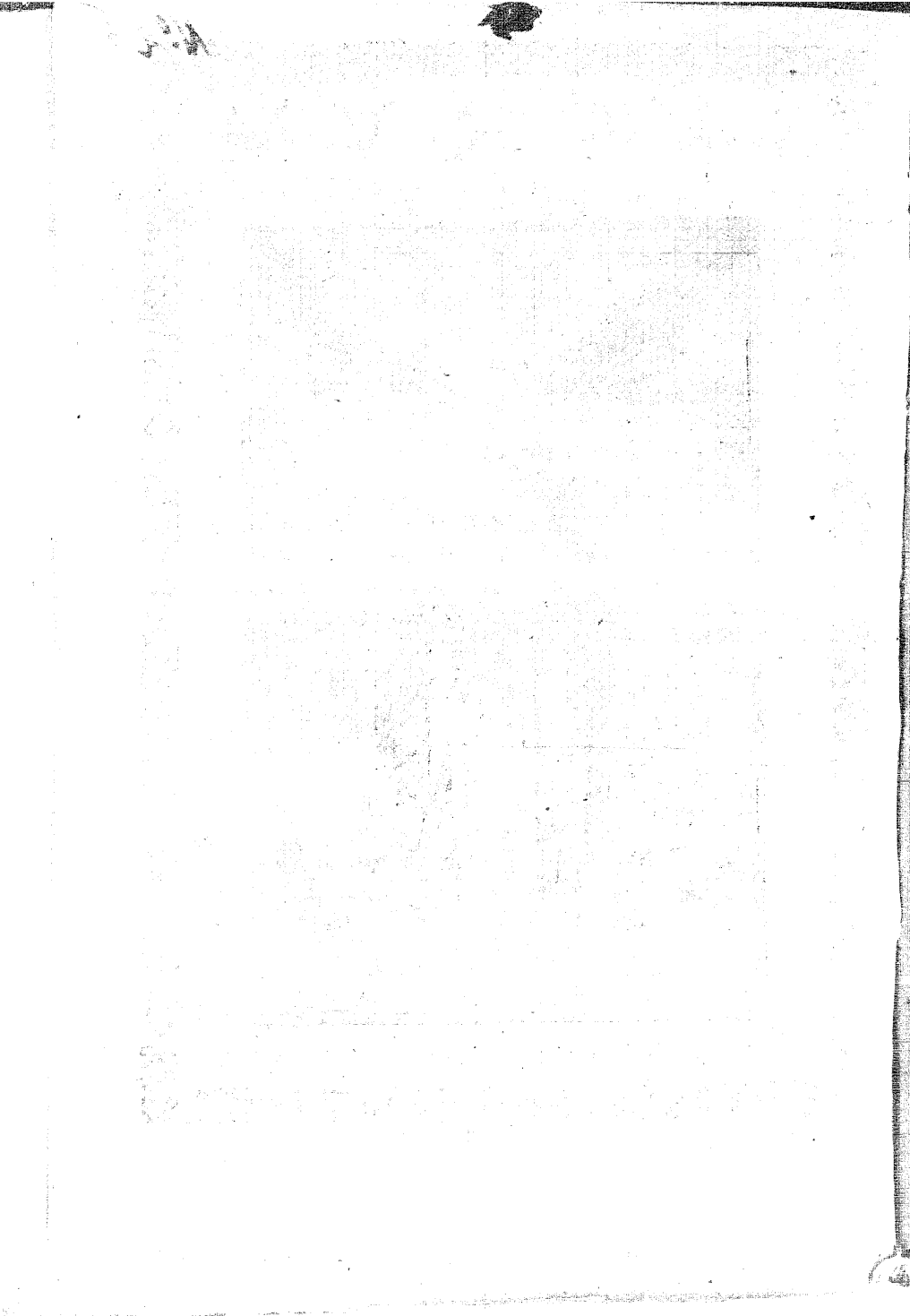

1026
Nº 28

SACRVM CERTAMEN.

HISP. Typis FRANCISCI de LYRA. M. DC. XXXI.

STIRPIS IESSÆ

97⁶ 26

VIRGÆ FLORIDÆ,

EX QVA

PVLCHRICOLOR FLOS

Christus Iesus, Aeterni numinis candor ascendit candidatus. Altitonantis filix, Spōse, Parenti. Orbis utriusque decori. Alteri luci mundi. Humano ad cœlos generi, forti, via, portę, rotę.

SACRATISSIMÆ VIRGINI

MARIAE DE LOS REMEDIOS, MVR-
tensis Regalis Redemptorum almi Cœno. ij gloria, & ho-
nori: Arca aſurgenti Dei, flumine aduerso (velut Ior-
danis) reddeuntibus undis, minimus inter
suos filius.

FRATER LVDÓVICVS MIQVĒL ABRIL,
EIVSDEM COENOBII NOMINE PAN-
carpium hoc feruum, non ex Alcinei, non ex Phœacum ro-
setis, sed ex sacre uniuersę Theologię viridantibus
pratis affectuose vovet, sacrat
humiliter.

AD ILLVD PROVERBIORVM VIII.

*Et delectabar per singulos dies ludens coram eo omni tempore. ludens
in orbe terrarum, & delicia mee esse cum filiis
hominum.*

Perfectę glorię Deiparę, manifestatio gloriosa.

*Sit ne Redemptorum sacra Religio cœlestis Mariana
glorię complementum?*

MARIA ABYSVS LVMINIS.

BERNARDVS ait in Sig. m. g. Apoc. & merito amicta Sole, quæ profundissimã ultra quam dici potest penetravit abyssum, specialiter visibilẽ se præbens essentia Divina ei, quæ dignior divino iudicabatur obtutu. Deus in se invisibilis, (si vires atendantur creatæ naturæ) & corporeo visui & spiritui illi, videri se patitur ab intellectu creato ordine gratiæ. Intuitiva cognitione, ad quam simul cum obiecto cogito dari in nobis appetitum, nõ solum elicitum, verum & innatum, & fateor, & assero; innatum (dico) non per modũ ponderis, sed activæ potentia. Causa totalis non partialis, principalis non instrumentũ est intellectus, & lumen, cuius munus supleri non valet etiam per Dei posse à substantia sua, nec ab auxilio extrinseco, bene tamẽ ab intrinseco. Vnitur defacto Divina essentia creatæ potentia, qua sic, impossibile iudico enigma aliquod, seu similitudinem dari expressam, seu impressam de obiecto beante ad eliciendã visionem; lumen connaturale non est creato & creabili intellectui, cũ substantia supernaturalis creata omnino repugnet. Neq; propter hoc unquã est cõcedendũ divinã essentiã effectum speciei impressæ suplere & hæc omnium Theologorum debet esse cõstans doctrina. Beati omnes eadẽ gaudet beatitudine, æqualiter in essentialibus inæqualiter in accidentalibus vident totum Deũ non totaliter, attributa omnia & relationes, omnes vero creaturas posibles minime, etiã si videant omnipotentia, alioquin per locum ab extrinseco cõprehenderetur.

SCIEN-

SCIENTIARVM PRAESES.

Ispalensis Pastor sic Isidorus, imo & scientiarum sanctarum ipsa scientia; attributum vere divinum, sed Mariæ sanctissimæ (ea ratione qua Deipara) digne coaptatum, quo sacrilega impij Lutheri, & aliorum novatorum inscientem eam appellantium obstruantur ora, sicut insipientium illorum qui suapones in Cœlum, quomodo scit Deus, & si est scientia in excelsis dubitaverunt. Datur propter exsuperantem divinæ perfectionis splendorem in Deo perfectissima scientia, quæ sui utriusque obiecti comprehensiva est, & primarij, quale est ipsamet essentia divina, & secundarij, quale sunt universi ordinis creaturæ. Duplicem in differentiâ increata partitur scientia adequate, visionis alterâ, alterâ intelligentiæ simplicis; hæc creaturas noscit prout simpliciter habet esse in intellectu divino, illa prout extra illum; respicit enim visionis scientia (quæ invariabilis est) res ipsas ut existentes, nihil supra simplicis intelligentiæ scientiam addens, præter terminationem novam ad noviter representatum obiectum. Dicendum præterea Deum possibile omnia, & impossibile cognoscere nec non & futura omnia, tam absoluta, quam contingenta, & conditionata, peccata similiter, privationes, negationes, & quidquid cognoscibile est eo omni modo quo petit cognosci; cum quo stare debet, essentiam divinam ad ultimum sui constitutum actuale intelligere postulare, actum vero primum, seu radicale intelligere nullo modo, hoc namque ad perfectissimam essentiam perfectissimum pertinet constitutum.

DEI DIOPTRA.

Andreas dixit Hierosolymitanus, sic Mariã lau-
dans Serm. de eiusdem Annunciatione, qua
Deus quasi à longe prænovit omnes alios,
quos prædestinavit, & præscivit, ut sancti & immacu-
lati essent in conspectu suo. Si ergo Divina sapientia
quos prævidebat elegit, cur non libenter fateri debe-
mus nullã electionis dari causam ex parte nostra? ele-
git Deus homines nullo in illis præviso merito, nõ solũ
ad gloriã in cõmuni, sed etiã in particulari, sicut ad de-
terminatum gratiã gradũ. Vnde tota prædestinationis
vis & certitudo ab actus divini efficacia provenit, nõ à
meritorũ præscientia, illãsa in sua libertate nostra volũ
tate manente. Efficaciens causa illius Deus, meritoria
Christus Dominus, quod negare temerarium est. Sicit
ordinationis huius essentia, quo ad formalissimum in
actu imperij intellectus præcise licet alij actus, tã intel-
lectus, quã voluntatis (more nostro) antecedant & se-
quantur. Fecunda hæc ordinatio plures paritur effectus
& supernaturalis, & naturalis ordinis, primi. sunt voca-
tio, iustificatio, glorificatio, nec hæc solum, supernatu-
ralia etiam dona & bona, permissio item peccati, quæ
omnia quoad substantiam intelligenda sunt, rationem
sortiri effectus, secundi, esse substantiale hominis, clara
progenies, pulcherrimæ dotes, &c. sint aut non quo ad
substantiam effectus, sit problemma. Cum quo stat præ-
destinationem non solum potestative, sed proprijsime
providentiã partem esse, & ad visionis scientiam libe-
ram spectare.

BELLA-

BELLATRIX EGREGIA.

Accinit Alcuinus Serm. de Nativitate, hac ni-
fallor ratione, quia Christi alma parens Maria
filij induit conditionē ut dæmonem, & dæmo-
nis filios in æternū debellet. Deus quamvis de suo (hoc
Tertulianus) optimus sit, de nostro iustus ostenditur, &
quāvis in multa patientia sustineat vassa ira in interitū
apta, pacificus pacifice omnes salvari desiderans, tamē
egregium bellum paci impiæ anteponeus, (dictum Na-
zianzeni) impios quos novit, quorum peccata & impæ-
nitentiam prævidit furoris romphæa deturpavit, despi-
catus est in æternū. Exclusio hæc, seu reprobatio pro du-
plici signorū consideratione duplex est, positiva videli-
cet & negativa; hæc in actu & signo eodē eligendi præ-
destinatos reperta, illa in alio positivo actu expressē ad
ipso in primo signo non electos terminato, quo à Reg-
no efficaciter excluduntur; Positiva reprobatio in actu
præceptivo intellectus (sicut prædestinatio) cōsistit, quæ
in hac vita nullū sortitur effectū, in ventura exteriorem
punitiōē, seu eternæ penæ & dāni, & sensus instictiō-
nē pro effectū habet. Aliter iuditiū ferri debet de causa
reprobationis, nā illius ex parte reprobī, vel etiam non
ordinati ad eternā vitam vera datur causa; hoc namq;
non solū ad divinam iustitiam verum & ad misericor-
diam spectat. Sed aliter, & aliter, nā reprobationis posi-
tivæ vera causa est peccatum morte consummatū; ne-
gativæ vero reprobationis, sive consummatum morte
sive non, unde, iuste facit Deus, & quando positive re-
probat, & quando non eligit.

COELI GLORIA.

Petrus fatetur Damianus Serm. 1. & summa post Deū Gloria Mariā videre Mariæ adhærere, & in suæ protectionis munimine decorari; Deus summum bonū utique, & felicitatis obiectū summæ undique rapiens voluntatem, cuius cōsecutio formalis nullatenus in voluntatis actu stare potest, sed necessario in intellectu ad quem solum spectat formaliter beare. Libenter cum hoc fateor volūtatis actum in conceptu beatitudinis intrare debere, nō essentialis, & quidditivæ, sed perfectæ, unde non perfecte beatus esset, qui actum quo Deum diligeret non haberet, etiā si actum quo contemplaretur eliceret; sicut neque qui utrumque habens actum, gloria corporis non esset affectus: ex quo infertur cum satiatione appetitus ex parte appetibilis aliquod in beatis adhuc compati desiderium, sic Angeli prospicere in Christum, & profectum gloriæ illius adipisci; sic beati ex hominib⁹, corpora assumere; *Sic sacratissima Dei mater, & nostra Maria iterum & semper similes primo Redemptores filios parturire, & munus exercere matris, quod desiderium (quod ad potuit) in hac nostra Sacra (potius sua) Religione expletum videre, fas est.* Dilectio efficax Dei Auctoris naturæ licet in statu puræ possibilis esset, in statu naturæ elevatæ impossibilis est. In hoc enim supremum bonum ita diligi, quin etiam ut Auctor est gratiæ & gloriæ diligitur, repugnat omnino.

C V R R V S C H E R V B I C V S .

Piphanius Orat. de eius laudibus testatur, ob proprijsimam illius cū illo similitudinē, quia sicut hic decem millibus multiplex citatissimus volat, ita & illa innumeris alis elata festinat ut patrocinetur. Et sic ipsa omnes & singulas cogitationes nostras, necessitates, pericula, & discrimina (multocula) videt, ut omnibus & singulis proficit; sicut Deus auxilians nostras omnes operationes, & actiones prevenit, opem & auxiliū præbens, ut fiat. Auxiliatur ergo Deus concursu suo, & gratia, non solum morali prævia, sed etiam physice præmovente & ex se prædeterminante, quæ ut à Deo provenit efficaciam habet suam. Prædeterminat etiam ipse omnes causas secundas, tam necessarias, quam liberas ad quascumque earum operationes, sive naturales sint, sive supernaturales, quinimo ad peccaminosas & malas, non solum quantum ad entitatem physicam operationum, sed etiam quantum ad entitatem moralem illarum prius quàm se determinent, cum qua prædeterminatione compatitur voluntatis præmotæ utraque libertas, tantum enim abest, ut hoc quidquam illi obstat, ut potius perficiat, hoc namque & ad auxiliij naturam, & ad suavissimam Gubernatoris providentiam spectat, ut voluntas vellit cum vult, & ipse faciat ut vellit. Vnde etiam in voluntatis potestate est tale auxilium habere, saltem ut eliciens operationem semper enim cum vult homo, auxilia, tam sufficientia, quam necessaria ad operandum habet.

CAUSA SALVTIS.

Renæus lib.3. contra hærefes, cap.38. Maria-
 nas decantans laudes sic fatur, & merito qui-
 dem, senescenti mundo culpæ senio, & langu-
 do peccatorū vulnere renovationē attulit & sanitatē.
 Per feminā mors mundū intravit, utique & per femi-
 nā vita, à Maria enim gratiā & gloriā accipimus, imò
 in ipsa, & per ipsam quidquid in nobis est boni habem-
 us; attamen ut perditio nostra ex nobis sit, ipsa re-
 nuente à prima regula varijs & non rectis tramitibus
 deviamur cōmitendo iā, iā omitēdo, cōmissio cōtra ne-
 gativum præceptū, omisio contra affirmativum, ac-
 tū importans necessariò nullatenus si de interna omis-
 sione sermo sit; de externa enim aliter est loquendū,
 hanc enim semper comitatur actus ad minus Grāmati-
 calis, qui causa, vel occasio omisisionis sit. Gratiā susci-
 pimus, & de morte ad vitā Maria deprecante, & deside-
 rante revocāmur, cuius ita efficax est desideriū, ut gra-
 tia semel per ipsam data, & nostris accepta meritis, si
 quavis amittatur causa, dūmodo auferatur, per quod ius
 quantūvis minimū meritū reddeat; secus vero pecca-
 tū semel per gratiā destructū & Dei benignitate remis-
 sum, quod nequaquam reddit, quamvis homo vesti-
 gijs ob errantibus in alterius peccati trahatur præcipi-
 tiū, etiā si maius censeri debeat peccatū ingratitude
 post iustificatiōē cōmissum, quā post innocētiæ statū.
 Resurgit ergo homo seper in maiori gratia, & ad quod-
 vis meritū statim correspōdet præmiū, tanta est, & mi-
 sericordia, & liberalitas causæ nostræ salutis.

VIRGO

VIRGO LIBERIOR.

Hieronimus ait in Ecclesiastem ingentē fatis, tanquam sola Maria sit, quæ Protoparentis Adæ filia ex semine, & exactorem Sathanā illudit & cessare fecit generale tributū. Miserabili vulnere & virulento serpentis morſu, & Adami in obedientia infirmata natura, ad omnes qui propagationis via venerūt posteros capitis peccatū transfusum est, quod causa moralis fuit omnibus nobis irritum faciens pactum (quod suppono) de non peccando; quod idem efficeret damnū, si ante inobedientiam aliquod contra naturæ legem læthale cōmisset peccatum. Peccata proximorum parentum non in posteros transfundūtur quo ad culpā, quod etiam fuisset de primo, si caput humani generis non extitisset. Et licet massa omnis peccati fermento corrupta fuerit unus Deo sacer panis vivificus, *Dei genitrix Virgo Maria*, & à fermento immunis à Conceptionis instanti, & sinceritatis azyma extitit omnino, non solum quo ad contractionē actualem peccati, verum & quo ad debitum habendi illud, non in proximis parentibus, non in semine præservata, sed in ipsa animæ formatione, hoc enim & digne & sancte iudicatur factū à Deo. Si homo absque propagatione cum carne per miraculū formaretur, nequiquā originale contraheret, sicut si homini formato viriliter per hypostasim uniretur natura divina. Idem iudico dicendum de nobis, si post peccatum Evæ Adamus pater non peccaret, contrarium vero si Adamus solus peccaret, Eva in iustitia manente.

GRATIARVM PELAGVS.

Ioannes affirmat Damascenus Oratione I. de Mariæ Nativitate, in quâ Gratiarum fluentia purissima ex Cœlesti gurgite intraverunt, nõ redundante mare, sed de Cœlo pleno, ut natura Divina per hypostasim unita humanæ, quod erat illius biberet, & nos divinæ efficeremur confortes naturæ, & pelago Mariæ tranato admirabile fundaretur inter Deû, & homines commertiû, cuius merces gratia, quæ vera Divinæ naturæ participatio est, nõ ut cũq; sed secundû gradum differentialem soli Deo proprium, diffusa per Spiritum Sanctû qui datus est nobis, in cordibus nostris, qua filij Dei nominamur & sumus. Hæc, tantæ perfectionis est, ut rationales creaturas essentialiter, & adequate sanctificet, absque ullo Charitatis adminiculo (à qua diversa realiter est) imò nec extrinsecæ condonationis; & tantæ necessitatis, ut sine illa nequeat homo præcepta legis implere, aut gravem tentatione superare, sed & nec diu sustinere levem. Insuper & virtutis tantæ, ut ægrotantē per peccatû animâ sanet, & mundet interius renovâdo, & sordidû peccatû expellēdo, ita infallibiliter, ut adhuc inspecta Dei absoluta potentia, posita in subiecto in quo est peccatû in eodē cû illo remanere non possit. Eandē cû peccato opositionē Charitas habet habitualis, aliter tamen, & aliter destruunt peccatû gratia in genere causæ formalis Charitas in genere dispositionis, in quo etiâ genere Charitas concurrit ad iustificacionē: de potentia verò absoluta Dei reperiri in subiecto potest cum peccato.

FIDEI

FIDEI MENSA.

Iphren Sâctus hoc de Maria Oratione de eiusdem laudibus. Et hoc, locuples est charissima & virtutibus plena mēsa virginea; virtutibus ex hoc ipsam intelligo referā (non fide, nō spe, quibus caruit forsitā à primo Cōceptionis instanti, & sine dubio ab instanti incarnationis Verbi Divini) sed charitate, & alijs infusis in gradibus intensis. Inter tres, quæ Theologicæ enumerantur à Paulo (quibus & nos non ineptè quartam Theologicam adhibere possemus) primum locum in numero fides obtinet Christiana, quæ quidem habitus certus est, & obscurus cuius adequatū & primariū motiū est divina veracitas ut revelans, in qua ultimo fides resolvitur. Obiecti materialis illius rationem intrant, non solum veritates, quæ de Deo credi possunt, sed etiam quæcumque aliæ, & quidquid à prima veritate valet restificari. Veritas Divina primario, & in recto prout est ratio credendi, dicit rationem summæ sapientiæ, secundm quā habet Deus non posse falli in dictis suis; insuper connotat essentialiter in obliquo omnimodā rectitudinem volūtatis, ratione cuius habet alios non posse decipere. Cū quo stare debet impossibile esse, etiam si progressum ad divinam omnipotentiam faciamus aliquem ab aliqua fidei veritate recedere, quin ab omnibus etiam discedat, nam in eo quod aliquam veritatem de fide non credat, consequenter etiam aliam quæ divinæ nittitur veracitati, quæ nec fallere (ut dixi) nec falli potest, credere non valet.

Regorius 4. Mor. 14. quia spes solis eleganter asseverat & venuste. Crediderim sanè hoc dictum, & ab Ecclesia matre etiã illud decantatum, *Spes nostra*, & qui a solem iustitiæ Christũ fecit nobis oriri, & quia (licet ut dixi ipsa propter excellentiam Spe caruerit) in nobis hæc Spei virtus propter ipsam perseverat. Hæc Theologica virtus Deũ respicit ut bonum nostrum, sub ratione formali ardui, ut per visionẽ beatificam possidendum, & obtinendum virtute Divina, cui innitur. Vnde infertur rationem summi boni, seu essentialẽ beatitudinẽ esse primarium obiectum, Deum autem ut auxiliatorem in ordine ad beatitudinẽ essentialẽ rationem formalem sub qua, arduitatẽ vero essentialẽ connotatũ. Proprium & immediatũ subiectum Theologicæ huius virtutis voluntatem esse affirmamus, nec cuiuscumque creaturæ, sed eius tantummodo in qua reperitur, nam in beatis, nec in damnatis etiam per respectum ad absolutam Dei potentiã inveniri nequitiam potest quantum ad actum, benè verò quantum ad habitum; quo ad actum vero, & quo ad habitum inveniri potest in eo, cui fuerit facta revelatio suæ damnationis, quamvis practicẽ, & moraliter hoc impossibile sit. Est sicut fides habitus certus, non quia voluntati conveniat esse certitudinis subiectum, sed quatenus à fide Theologica, quæ essentialiter certitudinem habet, ipsam participat, quod sufficiens est ut certitudinaliter absolute dicatur tendere in suum obiectum.

FORMA VIRTVTVM.

Ambrosius lib. 2. de Virginibus sic Dei genitricē appellat, ut ex illa liceat nobis sumere exemplā vivendi, quę velut speculum fulgens Charitatis radios emitit. Ipsa Charitas est (teste Augustino) & merito quia ex ea opera nostra assumunt valorē, non minus quā reliquę virtutes à Charitate, quę omnes per illam ad summum bonum ordinantur, non solū quantum ad habitum, sed etiam quantū ad actus eorum. Est igitur Charitas sicut forma, ita & Regina aliarum virtutum, & excellentior omnibus simpliciter & absolute. Itē benevolentia, cui si accedant requisita, redamatio videlicet mutua, vitę conversatio, & spiritaliū cōmunicatio bonorum, perfectę ratio amicitię hominū convenit erga Deum. Vna & eadem semper existit, omnia bona tam naturalia, quā supernaturalia, tam intrinseca, quā extrinseca Deo propter ipsum cōcupiscit, ipsum respiciens primario, cętera omnia secūdario. Insuper neque ex natura sua, neque ex præcepto, certam intensionem postulat, quinimo in quolibet gradu remisso etiam, ut unum essentialiter potest salvari; Augetur Charitas quovis actu etiam remisso cū primum elicitur, & ad illius productionem volitiva potentia concurrat ut causa principalis & totalis; cum quoflare debet per absolutam Dei potentiam, Charitatis actum elici absque habituali Charitate non repugnare, dum ab ipso ponatur auxilium intrinsecum inherens, quod supleat defectum & vices gerat habitus Charitatis.

IDEA VITÆ.

Sapientissimus re, & nomine Idiota Mariæ laudes in oratione decantans, nō solū, quia nō bis in exēplar posita, sed quia, & Deo ipsi (in bonum accipite) fuit Id.æa, ad cuius similitudinē humanitas, quæ verbo vestis, dotibus virtutibus & gratia decoraretur. Fuit in illa plenitudo gratiæ, fuit in illo, Christo scilicet Domino, gratiæ & veritatis plenitudo, qua Sanctus extitit undique non solum sanctitate increata per gratiam unionis, sed etiam creata gratia scilicet habituali; quod licet Chatolica veritas non testetur expresse, ita illi consonum est, ut negare non efugiat temeritatis censuram. Sanctificata fuit natura humana immediatē à divina personalitate, à deitate verò mediate. Plenus in super gratia Christus, non solū quia omnem sanctificantem habuit, sed quia omnibus gratijs, quæ imperfectionem non dicunt præditus fuit. Adtiterūt omnes gratis datæ, septem Spiritus sancti dona, secus tamen fides, & spes, imò & poenitentia, quæ undique in illo impossibilis est. Item ad perfectionē suppositi Christi Dñi, & ad statū naturæ creatæ verbi personalitati unitæ ad tantā evehi spectat dignitatē, ut quæ ex nihilo condita, iā ordinis divini & increati existat. Vnde asseveramus Christum Dominum non in aliquo determinato genere, aut certa cathēgoria, non solum propriē, sed nec reductivē collocari posse, neque aliqua dabilis est, quæ illum sufficiat claudere, neque ex decem à Philosophis assignatis ulla est, quod hoc facere possit.

SANCTI-

SANCTITATIS THESAURVS.

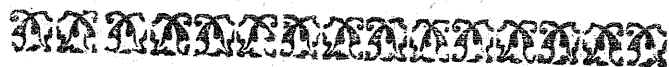
Retensis ita fatur Andreas, id est ea sanctitate sic per lucens Maria qua nulla pura ornata est creatura, quæ de immenso divinitatis Thefauro hauriuit sanctitatem; Christo solo excepto Sanctior est uniuersis, impeccabilis hæc per gratiam, quod ille habuit per naturam. Natura humana hypostaticè verbo unita, nec peccare, nec in peccato manere potuit, quod si per impossibile contingeret, statim unio dissolueretur. Nefas est Christo Domino concedere fomitem peccati, sicut & hanc propositionem, *Chistus potuit peccare*, in riguroso & proprio sensu, nec hoc affirmare unquam venit in mentem Angelico Præceptori D. Thomæ, nec D. Bonauenturæ Seraphico. Currens Christus in via bravium cõprehensoris tenebat, aliqua amplectens, propitiuus viatoribus, aliqua etiã despiciens. Fuit in Christo Dño nostro ira; fuit & admiratio non quomocûque, sed experimētalis, quæ est cõplacencia, seu delectatio in re cognita si iucunda sit, vel timor inferendi iuditiũ circa ea quæ altiorẽ petunt ordinẽ, & cognitionẽ. Absit ut ob hoc Christo infligamus ignorantie notam. Adfuit illi timor per modum velleitatis simplicis, sicut & tristitia, non quæ ad volitivam potentiam spectat, sed quæ sensitivum respicit appetitũ, fuit dolor sensibilis, quam passus est dira in agone passionis & mortis suæ, fuit passibilis anima, non inordinatis passionibus, & quæ contra rationem sunt, sed ordinatis, & quæ iuxta illam, nec aliquid præter hoc affirmari salva fide potest.

AVTRIX

AVTRIX MERITI.

 ugustinus parens Serm. 18. qui est de Annun-
 ciatione Dominica Evæ demeriti auctrici cō-
 traponens, sic laudat Deiparā, quæ meritorū
 generavit Auctore Christum, qui secundus Adam de
 Cœlo cœlestis meritis, & valore passionis illius cœlestē
 nobis referavit Paradisum, & aditū præbuit ad æternā
 salutem. Abundavit meritū, quia abundavit excellētia
 mediatoris, quavis Christi Domini operatione elicita,
 tam dilectione & amore Dei, quā dilectione proximo-
 rum, tā actibus virtutū moralium infusarum, quā acqui-
 sitarum virtutum, nullo actu dum existeret in via exer-
 cito, cui non corresponderet portio meriti, modo elici-
 tus fuerit ab intellectu, modo a voluntate, etiam si re-
 gulari, vel elicitū fuerint à sciētia beata qua potius est
 omni tēpore. Obedivit Patri præceptis usq; ad mortē,
 sed ita liber in taliū actuū exercitio, ut etiā si præcepti
 essent, nō solū quantū ad substantiā, verū & quantū ad
 modū, tā ad extensionē, quā ad intensionē, quo ad to-
 tum, actus liberi pleni recensendi essent, & meritorij.
 Abundavit etiā meritū, ut abundaret, Consolatio no-
 stra ut intuitu illius (ut præfatus sanctissimus Augusti-
 nus affirmavit) nobis nō solum gratia, quæ in hac vita
 confertur, verum & gloriæ, quæ in altera, tēpora iustorū
 vinciet ut cōrona, & quidquid in nobis reperitur boni,
 tam naturalis ordinis, quā supernaturalis, à Deo li-
 beraliter largiretur, quæ omnia nobis Christus fecit
 donare.

DEIPARAE

D E I P A R A E , F O E L I C I T A T I S
Suprema complementum, sub titulo Cœli
Gloria ostentatur.

D E F E N S A B V N T V R I N R E
gali Redēptorū Beatissimæ Marię Cænobio
Granatensi, Pro Comitij Provincialib, sub
foelicissimis auspicijs P. M. Fr. Hieronymi
de Vzeda, in supremo, Regioque Sanctæ In-
quisitionis Qualificatoris. Die   men-
sis Maij, Anno Domini 1631.
ad vesperum.

AVTRIX MERITI.

 ugustinus parens Serm. 18. qui est de Annun-
 ciatione Dominica Evæ de meriti auctrici cō-
 traponens, sic laudat Deiparā, quæ meritorū
 generavit Auctore Christum, qui secundus Adam de
 Cœlo cœlestis meritis, & valore passionis illius cœlestē
 nobis referavit Paradisum, & aditū præbuit ad æternā
 salutem. Abundavit meritū, quia abundavit excellētia
 mediatoris, quavis Christi Domini operatione elicita,
 tam dilectione & amore Dei, quā dilectione proximo-
 rum, tā actibus virtutū moralium infusarum, quā acqui-
 sitarum virtutum, nullo actu dum existeret in via exer-
 cito, cui non corresponderet portio meriti, modo elici-
 tus fuerit ab intellectu, modo a voluntate, etiam si re-
 gulari, vel elicitū fuerint à sciētia beata qua potius est
 omni tēpore. Obedivit Patri præceptis usq; ad mortē,
 sed ita liber in taliū actuū exercitio, ut etiā si præcepti
 essent, nō solū quantū ad substantiā, verū & quantū ad
 modū, tā ad extensionē, quā ad intentionē, quo ad to-
 tum, actus liberi pleni recensendi essent, & meritorij.
 Abundavit etiā meritū, ut abundaret, Consolatio no-
 stra ut intuitu illius (ut præfatus sanctissimus Augusti-
 nus affirmavit) nobis nō solum gratia, quæ in hac vita
 confertur, verum & gloriæ, quæ in altera, tēpora iustorū
 vinciet ut cōrona, & quidquid in nobis reperitur boni,
 tam naturalis ordinis, quā supernaturalis, à Deo li-
 beraliter largiretur, quæ omnia nobis Christus fecit
 donare.

DEIPARAE

DEIPARAE, FOELICITATIS
suprema complementum, sub titulo Cœli
Gloria ostentatur.

DEFENSABVNTVR IN RE-
gali Redēptorū Beatissimæ Marię Cœnobio
Granatensi, Pro Comitij Provincialib, sub
foelicissimis auspicijs P. M. Fr. Hieronymi
de Vzeda, in supremo, Regioque Sanctæ In-
quisitionis Qualificatoris. Die men-
sis Maij, Anno Domini 1631.
ad vesperum.

